

Uvod

Želja za sportom javlja se još od malih nogu. Obično roditelji dete upišu na neki sport, da bi se na treningu izmorilo i istrčalo nakon čega će biti spremno samo za odmor. Klinci treninge shvataju neozbiljno, pa ponekad i preskoče neki. Odrastanjem biraju put kojim će koračati, neko se odriče sporta, a neko ga prihvata suviše ozbiljno i to mu postaje glavna preokupacija. Imaju veliku želju za ulazak u prvi tim. Nažalost, pored te želje postoji i konkurencija. Međutim, pozitivna konkurencija ih motiviše i tera da se što više trude i žrtvuju.

Naravno, glavni cilj im je pobeda. Pored pobede važan im je i lični skor, čovek je egoista. Često se pitam šta je njima bitnije, da li da sportista dobro odigra i tim izgubi ili da sportista loše odigra i tim pobedi. Znam, najpoželjnije bi bilo da sportista doprinese pobedi, a i da ga proglase za najboljeg igrača meča. Da bi do toga došlo potrebno je uložiti mnogo rada i vremena.

Takođe me interesuje kada se lomi rezultat odakle hrabrosti nekome igraču da baš on okonča utakmicu, tj. poslednji napad (u vaterpolu da puca na gol u poslednjoj sekundi, u kosarci da sutne trojku, u tenisu da servira za opstanak u igri...). Međutim, njihovo samopouzdanje mi je otvorilo oči. Primetio sam da imaju veru u sebe, ali uvideo sam da im je to i potrebno. Trener je osoba koja hrani njihov ego i koja im uliva svu tu sigurnost. „Kako je on uvek smiren, i kako u odlučujućim trenucima zna da im udeli prave savete“, često se pitam. Čujem da treneri i stručna sportska lica često spominju psihološku spremnost kao bitan faktor pri ostvarenju cilja, što je meni dosad bilo nepoznato. Kakav je to odnos koji trener treba da ima sa igračima da bi oni postizali dobre rezultate, a kakav odnos treba da ima igrač prema samome sebi da bi bio zadovoljan pruženom partijom. Te zagonetke su me i navele da uzmem ovu temu.

Pojam i cilj psihologije sporta

aktivnosti. U tom slučaju široki pojam aktivnosti vezanih za sport, kao što su časovi fizičkog vaspitanja ili rekreativne aktivnosti ili treninzi bivaju potpuno neopravdano gurnuti na margine psiholoških proučavanja. Ako se zna koliko je važna pravilna i blagovremena selekcija budućih vrhunskih takmičara, a ona se mahom vrši iz redova juniorskih, a ovih iz školskih dvorišta, onda se može shvatiti koliko je ovo svođenje psihologije sporta samo na proučavanja u takmičarskom sportu ne samo neopravdano, već i štetno za sam vrhunski sport. Osim toga, odgovarajućim angažovanjem stručnjaka iz ove oblasti, oslanjajući se na rezultate psiholoških istraživanja, moguće je podići nivo bavljenja sportskim aktivnostima osoba koje nikada neće biti vrhunski sportisti, što je izuzetno važno za njihov i fizički i psihički status uopšte.

Tek odgovorom na pitanje Zašto? će biti omogućeno predviđanje i kontrola ponašanja (učesnika u svim oblicima i sadržajima fizičke kulture).

Istorijat Psihologije sporta

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com